

Arrest

nr. 168 552 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: R

(...)

nationaliteit: Sri Lanka

In voorkomend geval, ALIAS: S.S.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 27/02/2001, 24/12/2003, 12/03/2007, 27/10/2008, 12/01/2009, 20/05/2009, 10/09/2010, 14/09/2012, 06/01/2014)

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Gent. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de regiementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de regiementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 31/10/2000 een 1ste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van DVZ op 14/02/2001. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 26bis van 14/02/2001) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 23/12/2003. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen werd op 24/12/2003 betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 19/11/2007 een 2de asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 10/10/2008. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 17/10/2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 09/01/2009 een 3de asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd op 12/01/2009 afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 1 dagen, (bijlage 13quater van 12/01/2009) werd op 12/01/2009 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 20/05/2009 een 4de asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd op 20/05/2009 afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 5 dagen, (bijlage 13quater van 20/05/2009) werd op 20/05/2009 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 22/11/2004 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 01/02/2007. Deze beslissing is op 12/03/2007 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 19/03/2007 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 04/09/2008. Deze beslissing is op 18/09/2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 06/10/2008 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23/08/2010. Deze beslissing is op 10/09/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 06/10/2010 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/09/2012. Deze beslissing is op 14/09/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 02/04/2013 een 4de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/12/2013. Deze beslissing is op 06/01/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat

betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Laureins geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 27/02/2001, 24/12/2003, 12/03/2007, 27/10/2008, 12/01/2009, 20/05/2009, 10/09/2010, 14/09/2012, 06/01/2014)

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

1.2. Op 8 januari 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: R.

(...)

nationaliteit: Sri Lanka

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 08/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27/02/2001, 24/12/2003, 12/03/2007, 27/10/2008, 12/01/2009, 20/05/2009, 10/09/2010, 14/09/2012, 06/01/20. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de gemeente Sint-Laureins geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij deelt de Raad mee dat verzoeker op 22 juli 2015 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische overheden. Deze herhaalde asielaanvraag werd op 23 september 2015 in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze feiten worden verzoeker niet betwist.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. De partijen bevestigen dat verzoeker ingevolge een hangende asielaanvraag thans in het bezit is van een attest van immatriculatie. De raadvrouw van verzoeker stelt dat hierdoor de bestreden beslissingen “*niet meer van kracht*” zijn en dat haar belang hierdoor is teloorgegaan. De verwerende partij verwijst enkel naar haar nota.

3.4. De Raad kan de raadvrouw van verzoeker op dit punt volgen en wijst erop dat overeenkomstig artikel 75, §4 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging wordt genomen, in het bezit gesteld wordt van een attest van immatriculatie. Deze afgifte van een attest van immatriculatie impliceert dat de betrokken vreemdeling op dat ogenblik houder wordt van een document dat hem het recht geeft in België te verblijven. Dergelijk recht om op wettige wijze in België te verblijven is, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt toegekend in afwachting van een definitieve beslissing inzake de asielaanvraag, niet verzoenbaar met de vaststelling, zoals deze in het bevel wordt gemaakt, dat verzoeker niet op legale wijze in het Rijk verblijft en aldus het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Men kan immers niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Dit houdt in dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.255; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

Dit tijdelijk verblijf kadert overigens in de handhaving van het non-refoulementbeginsel, zoals opgenomen in artikel 33, lid 1, van de Conventie van Genève van 1951. De Raad van State erkent dat dit non-refoulementbeginsel reeds van toepassing is tijdens de behandeling van de asielaanvraag en Staten verbiedt om asielzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst zonder eerst hun asielaanvraag te hebben onderzocht (RvS 15 december 2015, nr. 233.255). Hierdoor wordt een voorlopige bescherming geboden aan de vreemdeling die, hoewel hij nog niet formeel erkend is als vluchteling, deze hoedanigheid opeist (*Parl.St. Kamer 1986-87, 689/1, 20*; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 47; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 233).

Door de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten weet verzoeker eenduidig en duidelijk dat hij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de meervoudige asielaanvraag en is hij duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. In het bestreden inreisverbod wordt gesteld: “*De beslissing tot verwijdering van 08/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.*”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod [...]*”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bestreden bevel, dat gepaard ging met het bestreden inreisverbod als accessorium, als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, om de redenen uiteengezet in punt 3.4, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

3.6. Met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd, rechtsgeldig was of niet. De Raad benadrukt verder dat niets verweerder verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na een onderzoek ten gronde van de asielaanvraag van verzoeker, beslist om deze aanvraag te verwerpen. Integendeel bestaat op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid – d.i. aldus een principiële verplichting – om een nieuw bevel af te geven. Indien verzoeker geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten kan desgevallend een inreisverbod worden opgelegd. De rechten van de verwerende partij worden aldus gevrijwaard. Dit alles brengt geen vertraging of een belemmering met zich mee voor een

doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en brengt dit beleid evenmin in gevaar.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen, noch over de door verwerende partij opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid ten aanzien van het bestreden bevel.

3.7. Aangezien de bestreden beslissingen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel element aanbrengt dat de Raad ertoe beweegt alsnog een actueel belang bij huidig beroep te weerhouden, gelet op de tussengekomen inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van verzoeker.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu aangezien de raadvrouw van verzoeker zelf stelt dat het belang is verloren gegaan.

Het beroep is om die redenen niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES